

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku J. K.
przy uczestnictwie M. G. i H. K.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 marca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczek postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 9 marca 2017 r., sygn. akt XVI Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów

prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Skarżące powołując się na oczywistą zasadność skargi odwołują się przede wszystkim do naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 206 k.c., 195 k.c. oraz 175 w zw. z 123 § 1 pkt 2 k.c. i przedstawiają obszerny wywód na uzasadnienie zarzucanych uchybień. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu. Rozważania dotyczące doliczenia czasu posiadania poprzednika oparte zostały na oczywiście błędnym założeniu, że został on doliczony w zakresie, w jakim jej poprzednicy byli współwłaścicielami. Zakres ten dotyczył 5/8 części współwłasności i w ogóle nie był przedmiotem rozpoznania, który obejmował pozostałe 3/8 części stanowiące własność poprzednika prawnego uczestniczek, a następnie uczestniczek. Wadliwie również zostały przytoczone ustalenia Sądu drugiej instancji, który ustalił, że wnioskodawczynie objęły nieruchomość w posiadanie w całości po dokonaniu przez jej poprzedników prawnych darowizny udziału 5/8 części a więc w 1993 r., czyli w okresie biegu zasiedzenia. Wywody dotyczące przerwania biegu zasiedzenia skarżące opierają na orzeczeniu Sądu Najwyższego dotyczącym zobowiązań, nie mającym zastosowania do biegu zasiedzenia i pomijają jednolite orzecznictwo dotyczące przerwy biegu zasiedzenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2015 r., V CSK 221/14, nie publ., z dnia 3 grudnia 2014 r., III CSK 306/13, nie publ., z dnia 14 kwietnia 2016 r., II CSK 515/15, nie publ.) oraz przytoczone przez Sąd drugiej instancji odnośnie do znaczenia jednorazowego zachowania posiadacza samoistnego, którego celem jest uregulowanie stanu prawnego nieruchomości.

Odmienne ocena faktów wskazanych przez Sąd drugiej instancji jako świadczących o zmanifestowaniu rozszerzenia władania nieruchomości wobec pozostałych współwłaścicieli, nie uzasadnia przyjęcia, że skarga w sposób oczywiście uzasadniony wskazuje na sprzeczność zaskarżonego orzeczenia z przepisami prawa materialnego wskutek uchybień mających charakter oczywisty i widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw